

ВДЯЧНА ЛЬОНОКОМБІНАТУ ЗА ЧУДОВИЙ КОЛЕКТИВ І ДОБРОГО КЕРІВНИКА

В молодості гарно мріється та добре планується... Але доля непередбачувана, частенько всі плани розсипаються в одну мить. Втім, часто кажуть: «Все, що робиться, - на краще». Саме так сталося і з нашою героїнею – випадок, який подарував двадцять шість років на текстильному підприємстві, в чудовому молодому колективі.

Родом Валентина Петрівна Бондарчук з Гошанщини. Сім'я Мельників виховувала двох дітей: старшого сина та молодшу донечку Валентинку. В маленькому затишному селі Вовкошів, що за 15 кілометрів від районного центру, й пройшло босоноге дитинство дівчинки. Батьки, як і більшість сільського населення у той період, працювали в колгоспі: мати в ланці, а батько їздовим. Родина мала невелике господарство, тож дітей змалку привчали до праці. Адже в колгосп щодня ходили, а домашня робота потребувала рук, от діти й допомагали.

– В нашому селі діяла лише восьмирічна школа, тож щоби закінчити десять

нарію. Та незабаром змушена була взяти на рік академічну відпустку. Залишатися в селі, де немає ні роботи, ні перспективи – не вихід. Тож Валентина активно почала шукати роботу. Так трапилося, що одна з її сусідок тоді працювала на Льонокомбінаті у швейному цеху, от вона їй і запропонувала спробувати влаштуватися на комбінат

на норму, то працювала під час технічних перерв, коли всі машини виключалися, а дівчата відпочивали чи проводилася зарядка. Залишаєшся на другу зміну, і якщо є машинка вільна, тоді сідаєш і дошиваєш. Був ще й такий варіант, що протягом місяця вирівнюєш норму і відшиваєш необхідну кількість. Протягом всього періоду моєї роботи на комбінаті

очищувалася й подавалася на закрійну машину.

– Вже швейний цех мали от-от закривати. Я звернулася до Олександра Петровича з проханням, щоб хоч кудись влаштував, як є місце, оскільки двоє малесеньких діточок, і він мене перевів на фарбування брезенту. Там ми разом із Валентиною Усенко, що й до сьогодні працює тут у швейному цеху, зшивали брезент, що прибував до нас із браковки. Це було безперервне виробництво, навіть при заступанні працівників на зміну машини продовжували працювати, зупинялися вони тільки в разі чистки. Виготовлявся вогнетривкий та водозахисний брезент. Ми навіть на Ірак замовлення виконували. Починаючи з 2004 року працювали за викликом: у такійчому натчуть, а потім нам телефонують, щоб переробити тканину, пофарбувати брезент.

У кінці травня 2008 року працівників повідомили, що Льонокомбінат закривається, з'явився новий власник. У червні ситуація мала прояснитися: працюватиме виробництво далі чи ні, чи потрібні будуть працівники. Та пані Валентина не стала чекати того роз'яснення. Того ж самого дня, повертаючись з роботи, зайшла на ринок і зустріла там свою знайому, що й допомогла їй з роботою. І ось уже дев'ять років минуло, як вона працює в автосалоні – прибиральником. І керівництво, й колектив, каже, дуже хороші,

класів, ходила у сусіднє село Невірків. Мені більше подобалися і легко давалися гуманітарні дисципліни. Гуртків у школі не було, лише трудове навчання, де ми шили, вишивали, в'язали. А як пішла в дев'ятий клас, то замість трудового – вивчали будову трактора, тож після десятого класу отримала ще й додаткову спеціальність – тракториста. Вже як я вчилася в старшій школі, то частенько підм'яняла маму, щоб вона мала можливість залишитися вдома. Пригадую, як на тік ходила зерно сушити. А інший раз ішла не просто на заміну, а щоб грошей підзаробити. Навіть коли вже працювала, то, приїжджаючи додому на вихідні, ходила замість мами в колгосп працювати, – згадує Валентина Петрівна свої юнацькі роки.

Ще в школі наша героїня мріяла стати кравчиною-модисткою, але сусідка, яка вчилася на кулінарії, «заморочила» дівчині голову і вона теж вступила на кулі-

ся на комбінат.

– Так почався мій трудовий шлях на Рівненському льонокомбінаті. 2 листопада 1981 року я приступила до роботи в стрічковому цеху корпусу технічних тканин. А місяців через вісім перейшла у швейний цех, адже весь цей час моя дорога сусідонька не припиняла агітацію, намагаючись перетягнути мене у швейний, де шили мішки. Там було лише дві зміни, тоді як у стрічковому ми працювали в три. Розкроєні мішки транспортером підвозили до кожної швейної машинки. Біля кожної машинки знаходився спеціальний стіл, що обертався. Коли на одній частині стола вже закінчився крий, я натискала педаль і він обертався з кроєм до мене, а тоді далі продовжуєш шити. Норма пошитих за зміну мішків – 1400 штук. Передовик Ольга Василевич відшивала за зміну 1800 штук. Норму треба було виконати у будь-якому разі. Якщо раптом виходила з ладу швейна машинка, чи з якихось інших причин не витягала

всього періоду моєї роботи на комбінаті працювала з одним начальником – Олександром Петровичем Балмаковим. Дуже вдячна своєму керівникові за його підтримку. В 1993 році, завдяки його допомозі, мені надали кімнату в гуртожитку, – розповідає Валентина Петрівна.

На навчання наша героїня так і не повернулася, оскільки їй дуже сподобалася робота в цеху, а також розуміюче керівництво та дружний колектив. З 1989 року пішла в декретну відпустку, яка тривала шість років. А коли вийшла на роботу, підприємство вже перебувало в досить складному становищі. Замовлення на мішки були зовсім маленькими. Тож вона працювала на каландрі – машина для безперервного формування листа текстилю методом пропускання його через зазор між обертовими валами. У результаті каландрування виходить полотно необхідної товщини та ширини. З браковки отримували тканину, зшивали її і пропускали через каландр – вона витягувалася,

доброзичливі.

Зі своїм майбутнім чоловіком Ігорем Петровичем познайомилася у селі Зірне Березнівського району на весіллі у колеги. Незабаром одружилися і він приїхав у Рівне. Нині працює на Високовольному заводі. Виховали двох дітей: сина Олександра та доньку Вікторію, вже й онука мають.

– Підтримую зв'язки з Валентиною Усенко, Тамарою Нестерчук, Дмитром Савичем, Ольгою Василевич. В селі залишилася батьківська хата, де вирощують городину, квіти. Велика радість, коли весною висіяні тобою зерна прокльовуються маленькими паростками. Душа радіє, спостерігаючи за тим, як вони піднімаються, ростуть і це все з твоєю допомогою, – ділиться наша героїня. А ще пані Валентина любить порядок і чистоту. Тож її подвір'я завжди прикрашають квітники, що бувають барвами з ранньої весни та аж до морозів.

Надія РОМАНЧУК

